

бѣше спасението на Женя, неговия Женю, който бѣше всичко за самотния старецъ. Колебанието изчезна.

— Но ще успѣешъ ли ти, Рита? . . . Бързай, донеси цѣра? . . . Азъ . . .

Той не каза нищо повече: Герда, като стрѣла, се понесе по тъмната алея. А очитѣ на дѣдото се не откъсваха отъ стройната фигура на коня, който бързо изчезваше въ далечината съ слабото момиче на гърбъ. Дѣдото като че ли сега за прѣвъ пжтъ забѣлѣза своята внучка.

* * *

Бѣше тъмна есенна нощъ. Тукъ-тамѣ, изъ задъ облацитѣ, мигаха звѣзди. Вѣтърътъ отъ врѣме на врѣме облѣхваше горящото матово личице и разпиляваше чернитѣ кждри на хвѣрчащето момиче.

Кобилата летѣше като птица и голѣмитѣ ѝ тъмни очи, навикнали въ мрачината, се вливаха въ далечината, а милото гласче звѣнтѣше въ вечерната тишина.

— Мила Гердичка, леко ли ти е? . . . Азъ не съмъ тежка, нали? . . . Хайде, хайде, напрѣдъ поскоро, хубавице моя!

Кобилката, красиво изопнала глава, летѣше и безъ ободряване.

Рита като че ли се люлѣеше отъ нейния лекъ и бързъ галопъ. На два пжти тя почна да задрѣмва, но бързо се окопитваше.

„Нали отъ това, дѣто тя нѣма да заспи, зависи спасението на Женя . . . Ето Талцево!“ То прѣмина като облакъ.

Прѣзъ Курбатово Герда мина като метеоръ, профуча прѣзъ Голоवेशки и рано тя стигна на ап-